

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-106)

Oct (1) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....17
6. திருவிருத்தம்.....22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 83)

ஆறாவது நூறு திருநாமங்கள் தொடக்கம்

501. சரீர பூத ப்ருத்

இருபத்துநான்கு தத்துவங்களையும் (ப்ரக்ருதி, மஹத் போன்றவை) தன்னுடைய சரீரமாகவே தரிப்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- யஜூர் - தச்சிர: - இதுவே அவனது தலையாகும்.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (348-49) - தஸ்ய மூர்த்தா ஸமபவத் த்யை: ஸநக்ஷத்ரதேவதா இதி - நக்ஷத்ர தேவதைகளுடன் கூடிய ஆகாயம் அவனது தலையானது.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் - (மேலே உள்ள வரி தொடங்கி இந்த வரி முடிய அனைத்தும் இவனது சரீர வர்ணனை என்று கொள்க) - ஏதத் ஹயசிர: க்ருத்வா நாநாமூர்த்திபி: ஆவ்ருதம் இத்யந்தம் - குதிரை போன்ற தலையைக் கொண்டும், பலவிதமான ரூபங்களின் சரீரம் கொண்டும்.

502. போக்தா

அனைத்தையும் அனுபவிப்பவன். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (348-3) - யத்து தக்கதிதம் பூர்வம் த்வயா ஹயசிரோ மஹத் ஹவ்யகவ்யபூஜோ விஷ்ணோ: உதக்பூர்வே மஹோததௌ - வடகிழக்குத் திசையில் முன்னர் ஹவ்யகவ்யங்களை (ஹவ்யம் என்றால் தேவர்களைக் குறித்து இயற்றப்படும் ஹோமம், கவ்யம்

என்றால் பித்ருக்களுக்குச் செய்வதாகும்) அனுபவிப்பனாகிய விஷ்ணுவைப் பற்றி உரைத்தீர்கள். அப்படிப்பட்ட ஹயக்ரீவனின் சரிதம் பற்றிக் கூறுங்கள் - என்று ஜனமேஜயர் கேட்பதாக உள்ளது.

இராமாவதாரம்

503. கபீந்தர்:

வானரர்களின் தலைவனாக உள்ளவன். அதன் பின்னர் ஹயக்ரீவனாக வந்து அவதரித்தபோது தன்னால் உபதேசிக்கப்பட்ட வேதங்களில் உள்ள யஜ்ஞம் போன்றவை சரியான முறையில் கடைப்பிடிக்கப்படும் பொருட்டு இராமனாக அவதரித்தான். தனக்கு ஏற்காத மனித வடிவம் தரித்தவனாக, தன்னைப் போன்றே மாறுவேஷம் பூண்டு வானரர்களாக வந்த தேவர்களுக்கு இந்த்ரனாக விளங்கியவன். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ஸர்வலோகேச்வர: ஸாஷாத்த் லோகாநாம் ஹிதகாம்யயா ஸர்வை: பரிவ்ருதோ தேவை: வானரத்வம் உபாகதை: - அனைத்து லோகங்களுக்குக் ஈச்வரனாக உள்ள இராமன், அனைத்து உலகிற்கும் நன்மையைச் செய்ய திருவுள்ளம் கொண்டவனாக, வானரர்களாக நின்ற தேவர்களால் சூழப்பட்டான் - என்றது காண்க.

504. பூரிதக்ஷிணை:

இந்த உலகைத் திருத்தும்விதமாக அச்வமேதம் போன்ற பல யாகங்களைத் தானே யஜமானனாக நின்று நடத்தி, அவற்றில் பலவிதமான தக்ஷிணைகளை அளித்தவன். இராமாயணம் பாலகாண்டம் - அச்வமேதசதை: இஷ்ட்வா - நூற்றுக்கணக்கான அச்வமேதங்களை நடத்திய பின்னர் (இராமன் பரமபதம் செல்வான்) - என்றது காண்க.

505. ஸோமப:

அந்த யாகங்களில் ஸோமம் என்னும் ஒருவகையான செடியின் ரஸத்தைப் பருகியதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 107)

மேலே கூறப்பட்ட அனுபூதியின் இரண்டு தன்மைகளும் மற்றவர்களின் அனுபவங்கள் மூலமாகவும் அறியப்படலாம் என்றபோதிலும், ஒருவருக்குத் தனக்குத் தானாகவே இந்த இரண்டு தன்மைகளும் புலப்படும் நேரத்தில், மற்றவர்களின் அனுபவங்கள் மூலமாக உணரப்பட்ட இந்தத் தன்மைகளின் அறிவானது அழிந்து போவதில்லை (அதாவது நமது அனுபவம் மூலமாக ஏற்படும் அறிவு என்பது மற்றவர்களின் அனுபவங்கள் மூலமாக நாம் அறிந்தவற்றை அழிப்பதில்லை). ஆக அனுபூதியின் இந்தத் தன்மையும் (ஒரு அனுபவம் மூலம் பெறப்படும் ஞானம், அந்த அனுபவம் என்பது மற்றவர்களின் அனுபவம் மூலம் கிட்டுதல், இதற்குப் பின்னர் நமக்கு உண்டாகும் அனுபவம் மூலம் பெறப்படும் ஞானம்) அழிவதில்லை. [அனுபவம் என்பது ஏற்பட்ட பின்னர் அந்த அனுபவம் என்பது தன்னுடைய "அனுபவம்" என்ற தன்மையை இழப்பதில்லை என்று முன்பே கூறப்பட்டதை ஒப்பு நோக்குக]. குடம் போன்றவை இது போன்று அனுபூதிக்கு உள்ள தன்மையைப் பெறுவதில்லை - இதன் காரணம் அவற்றை அனுபவிக்க இயலாததால் என்பது அல்ல; அவற்றுக்கு மேலே கூறப்பட்ட அனுபூதிக்கு உள்ள தன்மைகள் இல்லை என்பதால் ஆகும்.

மேலும், அனுபவம் ஒன்றை அனுபவிக்க இயலவில்லை என்று வைத்துக் கொண்டால், அது அனுபவமே அல்ல என்று முடிவு செய்வதை நம்மால் தள்ள இயலாது. எப்படி என்றால் - ஆகாயத்தாமரை, மலடியின் பிள்ளை போன்றவற்றை நம்மால் அனுபவிக்க இயலாத காரணத்தினால், அவை அனுபவங்களாக ஆவதில்லை. இதற்கு ஒரு மறுப்பு வாதம் கூறப்படலாம். ஆகாயத்தாமரை போன்ற கற்பனையான பொருள்கள் உண்மையில் இல்லாத காரணத்தினால் மட்டுமே அவை அனுபவங்களாக ஆவதில்லை என்று கூறலாமே அன்றி, அவற்றை அனுபவிக்க இயலாத காரணத்தினால்தான் அவை அனுபவங்களாக ஆவதில்லை

என்று கூறுவது சரியல்ல என்று உரைக்கலாம். இவ்விதம் உரைத்தால் கடம் போன்றவைகளுக்கு உள்ள “அஜ்ஞாந அவிரோதித்வம்” (அவை அஜ்ஞானம் உள்ளவை என்ற கருத்திற்கு எந்தவிதமான விரோதமும் இல்லை என்ற நிலை) என்பதால் மட்டுமே அவற்றுக்கு அனுபூதித்வம் இல்லை என்பது அல்லாமல், அவற்றால் அனுபவிக்க இயலாமையால் அல்ல என்றாகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 106)

மூலம் -

ஸமஸ்த புருஷார்த்தாநாம் ஸாதகஸ்ய தயாநிதே:
ஸ்ரீமத: பூர்வஸித்தவாத் ஸித்தோபாயமிமம் விது:

பக்தி ப்ரபத்தி ப்ரமுகம் தத்வசீகார காரணம்
தத்தத்பலார்த்தி ஸாத்யத்வாத் ஸாத்யோபாயம் விதுர்புதா:

ஸாத்யோபாயோத்தரங்கேண ஸித்தோபாயஸ்ய சேஷிண:
ஸீலாப்ரவாஹ: காருண்ய ப்ரவாஹேண நிருத்யதே

தேநைவ ஸர்வே லீயந்தே ஸிகதாஸேது பந்தவத்
ஸ்வதந்த்ரஸ்யாபி ஸங்கல்பா: ஸ்வகைங்கர்ய நிரோதகா:

ப்ரஸாதநஸ்யோபாயத்வே சாஸ்த்ரீயேபி பலம் ப்ரதி
கர்த்துத்வாவ்யவதாநாத்யை: ஸித்தோபாயப்ரதாநதா

ஸ்வதந்த்ரந்யாஸநிஷ்டாநாம் ஸித்தோபாயே விபௌ ஸ்திதி:
சுஷணாத் ஸ்வயத்ந விரதி வ்யக்த்யை ப்ரோக்தா விசேஷத:

அதோ யதர்த்தம் ஸ்வபர: ஸித்தோபாயே நிவேசித:
ததர்த்தம் சாந்தயத்ந: அஸௌ ஸித்தோபாயம் ப்ரதீக்ஷதே

ப்ரபத்தேர்லக்ஷணே மந்த்ரே விதௌ வாக்யாந்தரேஷு ச
பாஷ்யாதௌ ஸம்ப்ரதாயே சோபாயத்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்

பூர்வஸித்தஸ்ய தேசாதே: தர்மத்வம் யத்விதிஷ்யதே

ஏவம் தத்வவித: ப்ராஹு: க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்

விளக்கம் - (மேலே உள்ள பல ச்லோகங்களுக்கான பொருள்)

- ஸமஸ்த புருஷார்த்தாநாம் ஸாதகஸ்ய தயாநிதே: ஸ்ரீமத: பூர்வஸித்தத்வாத் ஸித்தோபாயமிமம் விது: - அனைத்து புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கவல்லவனும், கருணைக்கு இருப்பிடமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் ப்ரபத்தி செய்வதற்கும் முன்பே உள்ளதால் அவனையே ஸித்தோபாயமாக பூர்வர்கள் அறிகிறார்கள்.
- பக்தி ப்ரபத்தி ப்ரமுகம் தத்வசீகார காரணம் தத்தத்பலார்த்தி ஸாத்யத்வாத் ஸாத்யோபாயம் விதுர்புதா: - அவனை வசீகரிப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளவை பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகும். இவை ஸாத்யோபாயங்கள் எனப்படுகின்றன. இதன் காரணம் இவை அந்தந்த பலன்களை விரும்புகிறவர்களால் கைக்கொள்ளப்பட வேண்டியவை என்பதால் ஆகும் என்று அறிஞர்கள் உணர்கின்றனர்.
- ஸாத்யோபாயோத்தரங்கேண ஸித்தோபாயஸ்ய சேஷிண: லீலாப்ரவாஹ: காருண்ய ப்ரவாஹேண நிருத்யதே - ஸாத்யோபாயங்கள் வெகுவாக வளர்வதன் காரணமாக எம்பெருமானின் கருணை அளவற்றுப் பெருகிப் பாய்கிறது. இந்த வெள்ளத்தின் மூலம் ஸித்தோபாயமாகவும் எஜமானனாகவும் உள்ள அவனது லீலையின் ப்ரவாஹம் என்பது தடுக்கப்படுகிறது.
- தேநைவ ஸர்வே லீயந்தே ஸிகதாஸேது பந்தவத் ஸ்வதந்த்ரஸ்யாபி ஸங்கல்பா: ஸ்வகைங்கர்ய நிரோதகா: - இத்தகைய அவனுடைய காருண்யம் என்னும் வெள்ளம் காரணமாக, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்குத் தடங்கலாக உள்ள அவனுடைய சுதந்திரமான ஸங்கல்பங்கள் போன்ற அனைத்தும் மண்ணால் கட்டப்பட்ட அனை போன்று அழிகின்றன.
- ப்ரஸாதநஸ்யோபாயத்வே சாஸ்த்ரீயேபி பலம் ப்ரதி கர்த்துத்வாவ்யவதாநாத்யை: ஸித்தோபாயப்ரதாநதா - எம்பெருமானின் அனுக்ரஹத்தை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ள பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி போன்றவைகளுக்கு பலன்களை அளிக்கவல்ல உபாயமாக உள்ள தன்மை உண்டு என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. ஆனாலும், பலனை அளிப்பதில் நேரடி கர்த்தாவாக உள்ள தன்மை, காரணமாக உள்ள தன்மை

போன்றவற்றுக்கு ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானே ப்ரதானம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

- ஸ்வதந்த்ரந்யாஸநிஷ்டாநாம் ஸித்தோபாயே விபௌ ஸ்திதி: சஷணாத் ஸ்வயத்ந விரதி வ்யக்த்யை ப்ரோக்தா விசேஷத: - ப்ரபத்தியை ப்ரதானமாகவும் ஸ்வதந்த்ரமாகவும் கைக்கொண்டவர்களுக்கு ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானிடம் மட்டுமே ஆழ்ந்த நிஷ்டை என்பது கூறப்பட்டது; ஏன் என்றால், ப்ரபத்தியைக் கைக்கொண்ட அந்த நொடியிலேயே தங்களது முயற்சி என்பது அழிகிறது என்பதை உணர்த்தவே ஆகும்.
- அதோ யதர்த்தம் ஸ்வபர: ஸித்தோபாயே நிவேசித: ததர்த்தம் சாந்தயத்ந: அஸௌ ஸித்தோபாயம் ப்ரதீக்ஷதே - எந்த ஒரு மோக்ஷம் என்பதற்காக தனது பாரமானது ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனிடம் சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டதோ, அந்த மோக்ஷம் என்ற பலனுக்காக ஜீவன் வேறு முயற்சிகள் செய்யாதவனாக, ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனையே எதிர்பார்த்தபடி உள்ளான்.
- ப்ரபத்தேர்லக்ஷணே மந்த்ரே விதௌ வாக்யாந்தரேஷு ச பாஷ்யாதௌ ஸம்ப்ரதாயே சோபாயத்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம் - ப்ரபத்தி மந்த்ர வாக்யத்திலும், த்வய மந்த்ரத்திலும், சரம ச்லோகத்திலும், ப்ரபத்தியை விதிக்கின்ற மற்ற வாக்கியங்களிலும், ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும், கீதா பாஷ்யத்திலும், ஸம்ப்ரதாயத்திலும் ப்ரஹ்மத்திடமே உபாயமாக உள்ள தன்மை உறுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.
- பூர்வஸித்தஸ்ய தேசாதே: தர்மத்வம் யத்விதிஷ்யதே ஏவம் தத்வவித: ப்ராஹு: க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் - எவ்விதம் திவ்யதேசம் முதலானவைகளுக்கு தர்மம் என்னும் பதத்தின் அர்த்தமாக உள்ள நிலை ஏற்கப்படுகிறதோ, அது போன்றே உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்களால் க்ருஷ்ணனே அநாதியாக உள்ள தர்மம் என்று கூறப்படுகிறது.

ஸித்தோபாயத்தை ரஹஸ்யத்ரயத்தில் காணும் இடம்

மன்னுமனைத்துறவாய் மருண்மாற்றருளாழியுமாய்த்
தன்னினைவாலனைத்தும் தரித்தோங்குந் தனியிறையாய்
இன்னமுதத்தமுதாலிரங்குந் திருநாரணனே
மன்னிய வன்சரண் மற்றோர் பற்றின்றி வரிப்பவர்க்கே

இதன் பொருள் - எந்த நிலையிலும் உறுதியாக உள்ள அனைத்துவிதமான உறவினனாகவும், அறியாமை என்பதை நீக்கவல்ல கருணை என்னும் கடலாகவும், செயல் மூலம் அல்லாமல் தனது நினைவு மூலம் மட்டுமே அனைத்தையும் செய்யவல்ல சக்தி கொண்டவனும், ஓங்கி நிற்கின்ற ஒப்பற்ற ஸ்வாமியும், இனிமையான அமிர்த்தத்துடன் தோன்றிய அமிர்தமாக உள்ள பெரியபிராட்டியின் சிபாரிசு காரணமாக தயை செய்தபடி உள்ளவனும் ஆகியவன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஆவான். இவனே பக்தியோகம் போன்றதான வேறு எந்தவிதமான உபாயங்களையும் கைக்கொள்ளாமல் சரணம் புகுந்தவர்களுக்கு எப்போதும் இருக்கின்ற உறுதியான உபாயமாக உள்ளான்.

விச்ராம்யத்பி: உபரி உபரி அபி திவாநக்தம் வஹிர்தர்சநௌ:
 அஸ்மத் தேசிக ஸம்ப்ரதாய ரஹிதைரத்யாபி நாலக்ஷித:
 ஸ்வப்ராப்தே ஸ்வயமேவ ஸாதநதயா ஜோகுஷ்யமாண: ச்ருதௌ
 ஸத்த்வஸ்தேஷு பஜேத ஸந்நிதிமஸௌ சாந்தாவதி: சேவதி:

இதன் பொருள் - எம்பெருமான் என்னும் புதையல் குறித்து தொடர்ந்து இரவு மற்றும் பகல் ஆகிய காலங்களில் தொடர்ந்து அந்தப் புதையல் மேலே அமர்ந்து ஒரு சிலர் ஓய்வு எடுத்தபடி இருக்கக்கூடும். இப்படியாக உள்ளவர் அவர்கள் நம்முடைய ஆசார்யர்களின் ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேராமல் இருந்தபடி, அந்தப் புதையலை இதுவரை காணாமல் இருந்தபடி உள்ளனர். அந்தப் புதையல் தன்னை அடைவதற்குத் தானே உபாயமாக உள்ளதாகவே வேதங்களாக் முழங்கப்படுகின்றன. எல்லையற்ற ஸர்வேச்வரன் என்னும் இந்தப் புதையலானது வெளியில் தேடப்பட வேண்டிய அவசியம் இன்றி, ஸத்வகுணம் கொண்டவர்களின் அருகிலேயே (அவர்களுள்ளேயே) இருக்கின்ற இருப்பைக் கொண்டதாகும்.

ஸித்தோபாயசோதநாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 62)

198. த்ரிசங்குவைப்போலே கர்மசண்டாளனாய் மார்விலிட்ட
யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராய்விடும்.

அவதாரிகை - இவ்வபசாரத்துக்குப் பலம் தக்தபடம்போலே நஷ்ட கல்பனாயிருந்து தேஹாவஸாநத்திலே யுருமாய்ந்து போமளவேயல்ல, இவ்வபசாரம் பண்ணினபோதே கர்ம சண்டாளனாய் விடுமென்கிறார் (த்ரிசங்குவைப்போலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக பாகவத அபசாரத்தின் பலன் என்பது - வெந்த புடவையானது எவ்விதம் தனது உருத்தெரியாமல் போய்விடுமோ அது போன்று நாசம் அடைந்தவனாக, தனது சரீரத்தை விடுகின்றபோது உருமாய்ந்து போவது மட்டும் அல்ல. வேறு என்னவென்றால் - அத்தகைய அபசாரம் செய்த உடனேயே கர்மங்களின் காரணமாகத் தாழ்ந்த பிறவியை அடைந்து சண்டாளன் ஆகிறான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது இஷ்டவாகு வம்ச்யனாயிருக்கிற த்ரிசங்குவாகிற ராஜா, தன் குல குருவாயிருக்கிற வஸிஷ்ட மஹர்ஷியை, "ஸசரீர ஸ்வர்காவாப்த்யர்த்தமாக வென்னை யஜிப்பிக்கவேணும்" என்றபேசுஷிக்க; மஹர்ஷி, "அது நமக்கசக்யம்" என்ன; அங்கு நின்றும் தத்புத்ரர்கள் தபஸ்ஸு பண்ணுகிற விடத்திலே சென்று இச்செய்தியைச் சொல்லி அவர்கள் மிகவு மநுவர்த்தித்து, "நீங்க ளென்னை யிப்படி யஜிப்பிக்க வேணும்" என்று நிர்பந்திக்க, "நீ துர்புத்தியா யிருந்தாய். மஹர்ஷி 'போகாது' என்றத்தை எங்களாலே செய்யப்போமோ" என்ன; "தேஷாம் தத்வசநம் ச்ருத்வா க்ரோத பர்யாகுலாசஷுரம்

ஸராஜா புநரேவைதா நிதம் வசந அப்ரவீத். ப்ரத்யாக்க்யாதோ பகவதா குருபுத்ரைஸ் த்தைவச அந்யாம்கதிம் கமிஷ்யாமி ஸ்வஸ்திவோஸ்து தபோதநா:" என்று அவன் க்ருத்தனாய், "குருவானவரும் தத்புத்ரர்களான நீங்களும் மாட்டோ மென்றிகோளாகில் நான் மற்றோரிடத்திலே போகிறேன், நீங்கள் ஸுகமேயிருங்கோள்" என்ன; "ருஷிபுத்ராஸ்து தச்ச்ருத்வா வாக்யம் கோராபிஸம்ஹிதம் சேபு: பரம ஸங்க்ருத்தாச் சண்டாளத்வம் கமிஷ்யஸி" என்று ஸ்வாசார்யனையும் தத்புத்ரர்களான தங்களையுமிவன் அவமதி பண்ணிச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்கள் மிகவும் க்ருத்தராய், "நீ சண்டாளனாகக் கடவை" என்று சபிக்க; "அத ராத்ர்யாம் வ்யதீதாயாம் ராஜா சண்டாளதாங்கத: நீலவஸ்த்ர தரோ நீல: புருஷோ த்வஸ்தமூர்த்தஜ: சித்ரமால்யாங்க ராகாச்ச ஆயஸாபரணோபவத்" என்கிறபடியே அநந்தரம் அவன் கர்மசண்டாளனாய் விட்டானிறே. அப்படியே, பாகவதாபசாரம் பண்ணினபோதே கர்மசண்டாளனாய், ப்ரஹ்மவர்ச்சஸ்த்வத்துக்குறுப்பாக மார்பிலிட்ட யஞ்ஞோபவீதந்தான் சண்டாள வேஷத்துக் கடைத்த வாராய்விடுமென்கை. அங்கு சாப ஸித்தமாகையாலே ப்ரத்யக்ஷமாய்த்து; இங்கு சாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே, ஜ்ஞாந த்ருஷ்டி விஷயமாக விருக்கும். "அநாசாராந் துராசாராநஜ்ஞாத்ருந் ஹீந ஜந்மந: மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்" என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - இஷ்டவாகு வம்சத்தில் வந்த திரிசங்கு என்ற அரசன் தனது குலகுருவான வசிஷ்ட முனிவரிடம் சென்று, "இந்தச் சரீரத்துடன் நான் ஸ்வர்க்கம் செல்ல ஒரு யாகம் இயற்ற நீங்கள் உதவவேண்டும்", என்று கேட்டான். இதனைக் கேட்ட அந்த முனிவர், "இது நம்மால் செய்யத்தக்கது அல்ல", என்று கூறிவிட்டார். உடனே அந்த அரசன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு அவரது புத்திரர்கள் தவம் இயற்றுகின்ற இடத்திற்குச் சென்றான். அவர்களிடம் தான் முனிவரிடம் உரைத்த செய்தியையும், முனிவர் தனக்கு உரைத்த பதிலையும் கூறியவனாக, அவர்களிடம் தொடர்ந்து, "நான் இவ்விதம் ஒரு யாகம் இயற்ற நீங்கள் உதவவேண்டும்", என்றான். இதனைக் கேட்ட அவர்கள், "நீ துர்புத்தி கொண்டவனாக உள்ளாய். மஹரிஷி இயலாது என்று மறுத்த ஒன்றை எங்களால் செய்ய இயலுமோ?", என்று உரைத்தனர். இந்த இடத்தில் திரிசங்கு அவர்களிடம் பின்வரும் வரிகளில் உள்ளபடி உரைத்தான்: இராமாயணம் பாலகாண்டம் (58-6) - தேஷாம் தத்வசநம் ச்ருத்வா க்ரோத பர்யாகுலாக்ஷரம் ஸராஜா புநரேவைதா நிதம் வசந அப்ரவீத். ப்ரத்யாக்க்யாதோ பகவதா குருபுத்ரைஸ் த்தைவச அந்யாம்கதிம் கமிஷ்யாமி ஸ்வஸ்திவோஸ்து தபோதநா: - ஆசார்யரும் அவரது புத்திரர்களாகிய நீங்களும்

எனது வேண்டுகோளை மறுத்துவிட்டீர்கள்; உங்களால் நான் தள்ளப்பட்டேன்; தவத்தில் சிறந்தவர்களே! உங்களுக்கு நன்மை ஏற்பட்டும். நான் வேறு புகலிடம் தேடிச் செல்கிறேன் - என்றது காண்க. அதாவது அந்த அரசன் வசிஷ்டரின் புத்திரர்களுடைய கோபத்துடன் கூடிய சொற்களைக் கேட்டு, அவர்களிடம் மீண்டும் உரைக்கத் தொடங்கினான். மேலே உள்ள இராமாயண வாக்கியங்களின்படி அவன் அவர்களிடம், “குருவாக உள்ளவரும், அவரது புத்திரர்களாக உள்ளவர்களும் ஆகிய நீங்கள் மறுத்து விட்டீர்கள். ஆகவே நான் வேறு இடம் தேடிச் செல்கிறேன். நீங்கள் சுகமாக இருப்பீர்களாக”, என்று உரைத்தான். இராமாயணம் பாலகாண்டம் (58-8) - ருஷிபுத்ராஸ்து தச்ச்ருத்வா வாக்யம் கோராபிஸம்ஹிதம் சேபு: பரம ஸங்க்ருத்தாச் சண்டாளத்வம் கமிஷ்யஸி - அவனுடைய உள்ளத்தில் இருந்த வெறுப்பை வெளிப்படுத்தும் வகையில் இருந்த அந்தச் சொற்களைக் கேட்ட வசிஷ்டரின் புத்திரர்கள் மிகவும் கோபத்துடன், “நீ சண்டாளனாகப் போகக்கடவாய்”, என்று சபித்தனர் - என்று கூறியது போன்று, தனது ஆசார்யனையும் அந்த ஆசார்யனின் புத்திரர்களாகிய தங்களையும் அவன் அவமரியாதை செய்யும்படியாகக் கூறிய சொற்களைக் கேட்டு மிகுந்த கோபம் கொண்டவர்களாக, “நீ சண்டாளனாக ஆவாய்”, என்று சபித்தனர். உடனேயே இராமாயணம் பாலகாண்டம் (58-9,10) - அத ராதர்யாம் வ்யதீதாயாம் ராஜா சண்டாளதாங்கத: நீலவஸ்த்ர தரோ நீல: புருஷோ த்வஸ்தமுர்த்தஜ: சித்ரமால்யாங்க ராகாச்ச ஆயஸாபரணோபவத் - அதன் பின்னர் அந்தச் சாபம் பெற்ற இரவுப்பொழுது கழிந்த பின்னர் அந்த அரசன் சண்டாளனாக மாறியிருந்தான்; கரியசரீரம் மற்றும் கரிய ஆடை அணிந்தவனாக, சிறிய தலைமுடி கொண்டவனாக, பிணச்சாம்பல் பூசப்பட்டவனாக, இரும்பால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்கள் அணிந்தவனாக நின்றான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவன் உடனேயே கர்மசண்டாளன் ஆகிவிட்டான். ஆக பாகவத அபசாரம் செய்தபோதே கர்மசண்டாளனாக மாறுதலும், ப்ரஹ்ம தேஜஸ் அளிப்பதான மார்பில் உள்ள யஜ்ஞோபவீதம் சண்டாள வேஷத்திற்கு ஏற்ற கயிர் போன்று மாறுவதும் நிகழும். திரிசங்கு விஷயத்தில் சாபம் மூலம் சண்டாளத்தன்மை கிட்டியதால் நம்மால் காண இயலும்படி அவன் சண்டாளன் ஆனான்; ஆனால் பாகவத அபசாரம் குறித்த விஷயத்தில் சாஸ்த்ர விதிகள் கூறுவதால் ஞானக்கண்களால் மட்டுமே கர்மசண்டாளனாக ஆனதைக் காண இயலும். ப்ரஹ்மாண்டபுராணம் - அநாசாராந் துராசாராந்ஜ்ஞாத்த்ருந் ஹீந ஜந்மந: மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத் - ஆசாரத்தைக் கைவிட்டவர்களாகவும், தவறான

ஆசாரத்தைக் கைக்கொண்டவர்களாகவும் எனது பக்தர்கள் இருக்கலாம்; ஆயினும் அவர்களை ஒரு அந்தணன் நிந்தித்தால் உடனேயே அவன் சண்டாளத்தன்மையை அடைந்து விடுகிறான் - என்றது காண்க.

199. ஜாதிசண்டாளனுக்குக் காலாந்தரத்திலே பாகவதனாகைக்கு யோக்யத்தை யுண்டு; அதுவுமில்லையிவனுக்கு.

அவதாரிகை - சண்டாளனோபாதியாகிலும் இவனுமொரு காலத்திலே யீடேறு மென்று நினைக்கைக் கவகாசமில்லாதபடி, ஜாதி சண்டாளனில் கர்மசண்டாளனுக்குள்ள தண்மையை யருளிச்செய்கிறார் (ஜாதி சண்டாளனுக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவன் பிறவிச்சண்டாளன் போன்று ஆனபோதிலும், பிறவிச்சண்டாளன் ஒரு காலகட்டத்தில் கரை ஏறி விடுகிறான் என்று கூறுவது போன்று, இவனைக் கூற இயலாதபடி ஆகிறான். பிறவியிலேயே சண்டாளனாக உள்ளதைக் காட்டிலும் இந்தக் கர்மசண்டாளனுக்கு உள்ள தாழ்வை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஜாத்யா சண்டாளனானவனுக்கு தஜ்ஜந்மத்திலேயாதல் ஜந்மாந்தரத்திலேயாதல் பகவத் கடாசுடி முள்ளதொரு காலவிசேஷத்திலே நாம ரூபங்களை யுடையனாய் பகவத் ஸம்பந்த நிரூபிதனாகைக்கு யோக்யதை யுண்டு, அந்த யோக்யதையுமில்லை பாகவதாபசார ரூப கர்மத்தாலே சண்டாளனான இப்பாபிஷ்ட்டனுக்கு.

விளக்கம் - பிறப்பிலேயே சண்டாளனாகப் பிறக்க நேர்ந்தாலும், அந்தப் பிறவியிலோ அல்லது ஏதோ ஒரு பிறவியிலோ கிட்டுகின்ற பகவத் கடாசுடி காரணமாக, தகுதியான நாமரூபங்கள் கொண்டவனாக, பகவானுடன் இவன் தொடர்பு உடையவன் என்று எண்ணும்படியாக அறியக்கூடிய தகுதிகள் ஏற்படக்கூடும். ஆனால் பாகவத அபசாரம் காரணமாகக் கர்மசண்டாளனாக மாறியவனுக்கு, மிகுந்த பாவங்கள் நிறைந்தவன் என்பதால், இப்படிப்பட்ட தகுதிகள் எப்போதும் ஏற்படாது.

200. ஆரூடபதிதனாகையாலே.

வ்யாக்யானம் - அதுக்கடி, பாகவதத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலே யேறி "பத்மகோடி சதேநாபி நக்ஷமாமி" என்னும்படி அதிக்ரூமான பகவந் நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தாலே பாறவடியுண்டு அத:பதித்தவனாகையாலே யென்கை.

விளக்கம் - (ஆரூடபதிதன் என்பவன் மேலே ஏறி, பின்னர், கீழே விழுந்தவன் ஆவான்) பகவானுக்கு அடிமை என்பதான உயர்ந்த தகுதியைப் பெற்று, வராஹ புராணம் - பத்மகோடி சதேநாபி நக்ஷமாமி - எனது அடியார்களை நிந்தித்தவர்களை நான் நூறு கோடி தாமரை மலர்கள் கொண்டு அர்ச்சித்தாலும் பொறுக்கமாட்டேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகவும் கொடூரமான பகவத் தண்டனையை அடைகிறான். இதன் காரணம் பாகவத அபசாரம் ஆகும். ஆக உயர்ந்த நிலையில் இருந்து கீழே விழுகின்ற இவனுக்குச் சரியான அடியே ஏற்படும்.

201. இது தனக்கு அதிகாரி நியமமில்லை.

அவதாரிகை - இதுதான் ஜந்மாதிகளாலும் ஜ்ஞாநாதிகளாலும் அபக்ருஷ்டரானவர்கள் உத்க்ருஷ்ட விஷயத்தில் பண்ணுமளவிலேயோ, அவற்றா லுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்ட விஷயத்தில் பண்ணுமளவிலு மொக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இது தனக்கு) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - இந்த பாகவத அபசாரம் எப்படிப்பட்டது? தங்களது பிறப்பு, ஞானம் போன்றவற்றால் கீழானவர்கள், இவற்றின் மூலம் உயர்ந்தவர்கள் விஷயத்தில் செய்கின்ற அபசாரமா? அல்லது பிறவி போன்றவற்றால் உயர்ந்தவர்கள், இவற்றின் மூலம் தாழ்ந்த அடியார்களுக்குச் செய்யும் அபசாரமா? இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பாகவதாபசாரத்துக்கு அப்படி யிருப்பதோ ரதிகாரி நியதியில்லை யென்கை.

விளக்கம் - பாகவத அபசாரத்திற்கு இது போன்ற பாகுபாடு ஏதும் இல்லை.

202. "தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேலும்" என்கையாலே.

அவதாரிகை - இது தனக்கு ப்ரமாணமுண்டோ வென்னு மாகாங்கசையிலே அருளிச் செய்கிறார் (தமர்களில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இது போன்ற பாகுபாடு இல்லை என்பதற்கான ப்ரமாணம் ஏதேனும் உண்டா என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸாங்கமாக ஸகல வேதங்களையும் அத்யயநம் பண்ணி ததீய ச்ரேஷ்ட்டருமாய் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களுமா யிருந்தார்களேயாகிலும், தேவரீர் திருவடிகளில் ஸம்பந்தைக நிரூபகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதிகளை யிட்டு நிந்திப்பர்களாகில், காலாந்தரே தேசாந்தரே யன்றிக்கே அப்போதே யவ்விடம் தன்னிலே யவர்கள் தாங்கள் சண்டாளரும் இவர்களுக்கொரு போலிமாத்ரமென்னும்படி யவர்களிற் காட்டி லத்யந்த நீசராவரென்று, தத்வயாதாத்மய தர்சிகளான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வா ரருளிச் செய்கையாலே யென்கை.

விளக்கம் - வேதங்கள் அனைத்தையும் அவற்றின் அங்கங்களுடன் அத்யயனம் செய்து, அடியார்களில் மிகவும் உயர்ந்தவர்களாக இருந்து, உயர்ந்த பிறவிகளைப் பெற்றவர்களாகச் சிலர் இருக்கக்கூடும். ஆனால் ஸ்ரீரங்காநாதனாகிய உனது திருவடிகளில் உள்ள தொடர்பைக் கொண்டு மட்டுமே அறியப்படும் ஒரு சிலரை, மேலே கூறப்பட்டவர்கள் நிந்தித்தார்கள் என்றால், மற்றொரு இடம் அல்லது மற்றொரு காலம் என்ற அவசியம் இல்லாமல், அந்த இடத்திலேயே அப்போதே "சண்டாளர்கள் போன்று இவர்கள் உள்ளனர்" என்று உதாரணம் கூற இயலாதபடி, சண்டாளர்களைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த நிலையை அடைகின்றனர். இதனை உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கவல்லவர்களின் தலைவரான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலையில் (43) உரைத்தது காண்க.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 72)

1-5-6. வினையேன் வினைதீர் மருந்தானாய் விண்ணோர் தலைவா கேசவா

மனைசேராயர் குலமுதலே மாமாயனே மாதவா

சினையேய் தழைய மராமரங்களேழு மெய்தாய் சிரீதரா

இனியா யினைய பெயரினா யென்று நைவ னடியேனே.

பொருள் - தீயவினைகள் நிறைந்தவனாகிய எனது தீயவினைகள் அனைத்தையும் போக்கவல்ல மருந்தாக உள்ளவனே! நித்யஸூரிகளின் தலைவனே! நித்யஸூரிகள் போன்று அல்லாமல், உன்னிடம் பலனை எதிர்பார்த்து நிற்பவர்களான நான்முகன் மற்றும் ருத்திரன் ஆகியவர்களின் இருப்புக்குக் காரணமாக உள்ளதால் கேசவன் எனப்படுபவனே! மனையோடு சேர்ந்த ஆயர்பாடியின் தலைவனே! மிகவும் வியப்பை ஏற்படுத்தும்படியான பல செய்கைகள் கொண்டவனே! மஹாலக்ஷ்மியை எப்போதும் கொண்டுள்ள காரணத்தால் மாதவன் எனப்படுபவனே! கிளைகள் பலவும், அவற்றில் தழைகள் பலவும் என்றிருந்த மராமரங்கள் ஏழினையும் ஒரே அம்பினால் எய்தவனே! இந்த வீரத்தின் காரணமாக வீரலக்ஷ்மி என்ற ஐச்வர்யத்தை தரித்துள்ளவனே! இப்படியாகப் பல ஸ்வபாவங்கள் கொண்டவனே! பல திருநாமங்கள் உடையவனே! இப்படியாகக் கூறியபடியே உன்னுடன் எப்போதும் தொடர்புடைய நான் உருகி நிற்பேன்.

அவதாரிகை - இவர் ஆபிமுக்யம் பண்ணினவாறே, அவன் அல்பம் தாழ்த்தான்; இவர் என்னை இழந்தாய் கிடாய் என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் இவர் “கைங்கர்யம் செய்வேன்” போன்றதான சொற்களைக் கூறியது கேட்ட ஸர்வேச்வரன் தனது நிலையில் இருந்து சற்றே தாழ்ந்து வந்தான். ஆழ்வாரோ, “என்னை நீ இழந்தாயே”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வினையேன் இத்யாதி) உன்னைப் பார்த்தல், என்னைப் பார்த்தல் செய்ய வேண்டாவோ? (வினையேன் வினை) சேதநர் எல்லார்க்குமுள்ள வினைபோலல்ல வாயிற்று இவரது; “பகவத்ஸம்ச்லேஷம் பெறவேணும்” என்றிறே அவர்கள் இருப்பது; அகலநினைக்கிற இதுள்ளது இவர் ஒருவர்க்குமிறே. (தீர்மருந்தானாய்) “நான் கிட்டுகை அத்தலைக்கு அவத்யம்” என்று அகலுகைக்கு அடியான வினையைப் போக்கும் மருந்தானவனே! வினையைப் போக்கிற்று எங்குநின்றும் வந்து? என்னில்; (விண்ணோர் தலைவா) நித்யாநுபவம் பண்ணாநிற்கச்செய்தே, “நான் அயோக்யன்” என்று அகல வேண்டாதார்க்கு நியந்தாவாயிருக்கும் இருப்பில் நின்றும் வந்தாயிற்று. (கேசவா) அதுக்கு இவ்வருகே ஒரு பயணம் எடுத்துவிட்டபடி. “ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவ நாமவாந்” என்கிறபடியே. (மனைசேராயர் குலமுதலே) அந்நிலையில் நின்றும் இவ்வருகே போந்து கிட்டினபடி. பஞ்சலக்ஷம் குடியாகையாலே, மனையோடு மனை சேர்ந்த என்னுதல்; ஆயர்மனைகளிலே வந்து சேர்ந்து, அவர்கள் குலத்துக்கு முதலானவன் என்னுதல். அன்றிக்கே, நாலு மூங்கிலைக் கொண்டுபோய், தங்குமிடத்திலே வளைத்துத் தங்குகையாலே சொல்லிற்றாதல். (மாமாயனே) இடைக்குலத்திலே வந்து பிறந்து, அவர்கள் ஸ்பர்சித்த த்ரவ்யமே தாரகமாய், அதுதான் களவுகண்டு புஜிக்கும்படியாய், அதுதான் தலைக்கட்டமாட்டாதே வாயதுகையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலை. இவ்வெளிமைக்கு அடி சொல்லுகிறது, (மாதவா) அவனோட்டைச் சேர்த்தி.

விளக்கம் - (வினையேன் இத்யாதி) - “உன்னைப்பார்த்தல்” என்பது “மருந்தானாய்” என்று தொடங்கி, “இனையாய்” என்பது முடிய உள்ள பதங்களைக் குறித்து உரைப்பதாகும். அதாவது எனது தாழ்மையை எண்ணி உன்னை விட்டு அகன்று செல்ல முயன்ற எனது வினையைப் போக்கியவனே என்று கருத்து. “என்னைப்பார்த்தல்” என்பது, வேறு புகலிடம் இல்லாதவனாகிய என்னை என்று

கருத்து. “வினையேன்” என்பதன் மூலம் அஜ்ஞானமும், எந்தத் திறனும் அற்றவன் என்பதும் கூறப்பட்டது என்பதால் ”என்னைப் பார்த்தல்” என்கிறார். (வினையேன்) - இவருடைய வினை என்பது மற்றவர்களின் வினை போன்று இல்லை. அவர்களின் சிந்தனை அனைத்தும் “எம்பெருமானைச் சேரவேண்டும்” என்றே உள்ளது. இவரது வினை எப்படி உள்ளது என்றால், அவனை விட்டு அகலவேண்டும் என்று அல்லவோ உள்ளது? இப்படியாக உள்ள வினை இவருக்கு மட்டுமே உள்ளது. (தீர்மருந்தானாய்) - “நான் அவனைச் சென்று அடைந்தால், என்னைப் போன்ற ஒருவனை தனது அருகில் சேர்த்துக் கொண்டதன் காரணமாக அவனுக்குத் தாழ்வு மட்டுமே ஏற்படும்” என்று எண்ணினார். இவ்விதம் எண்ணுவதற்குக் காரணம் தன்னுடைய வினைப்பயனே ஆகும் என்கிறார். இத்தகைய வினைப்பயனை நீக்கி, அவனை அண்டும்படியாகச் செய்வதற்கு ஏற்றதான சீலகுணம் என்ற மருந்தாக உள்ளவனே என்கிறார். வினையைப் போக்குவதற்காக எங்கிருந்து வந்தான் என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (விண்ணோர் தலைவா) - தங்களுடைய தாழ்மை போன்றவற்றை எண்ணி அகல எண்ணாமல் எப்போதும், அவன் அருகில் நின்றபடி அனுபவித்துக் கொண்டுள்ள நித்யஸூரிகளின் நடுவில் இருந்து புறப்பட்டு, “நான் அயோக்யன்” என்ற எண்ணத்துடன் அகல எண்ணுகிறவர்களைத் தனது சீலகுணம் மூலம் நியமித்து, தன்னிடம் அகப்படுத்திக் கொள்ள இங்கு வந்தான். (கேசவா) - கேசவன் என்ற பதம் நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் ஆகியோரைப் படைத்த ப்ரத்யும்நனைக் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம். இதற்கு ப்ரமாணமாக ஹரிவம்சத்தில் உள்ள - ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவ நாமவாந் - என்பதைக் காட்டுகிறார். இதன் பொருள் - க என்பது நான்முகனின் பெயர், அனைத்தையும் ஏவியபடி உள்ளவன் என்பதால் எனக்கு ஈசன் என்று பெயர், நாங்கள் இருவரும் உனது திருமேனியில் இருந்து தோன்றியதால் உனக்குக் கேசவன் என்ற திருநாமம் ஏற்பட்டது - என்பதாகும். அல்லது திருப்பாற்கடலில் சயனித்தபடி உள்ளவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். நான்முகன், ருத்ரனைப் படைக்கும் எண்ணம் கொண்டவனாகத் திருப்பாற்கடலில் சயனித்தவன். (மனைசேராயர் குலமுதலே) - அப்படிப்பட்ட இடத்தில் இருந்து இங்கே வந்து, இப்படியாகப் பல முயற்சிகளை இவன் செய்தது ஏன் என்றால், தன்னை அவனுடன் சேர்த்துக் கொள்வதற்காகவே ஆகும் என்கிறார். “மனைசேர்” என்பதற்கு ஊருக்கு விசேஷம், க்ருஷ்ணனுக்கு விசேஷம், ஆயர்களுக்கு விசேஷம் என்று மூன்று பொருள் உரைக்கலாம். குலம் என்பது மூன்று ஊரையும் வம்சத்தையும் குறிக்கும். ஐந்து லக்ஷம் குடி என்பதால்

அவர்களுடைய இருப்பிடம் சேர்ந்து நின்றவனே என்றார் - இதன் மூலம் ஊர் விசேஷம் கூறப்பட்டது. அவர்களுடைய வீட்டிற்குச் சேர்தல் - இங்கு "அவதாரம் செய்து" என்று கூறாமல், "சேர்தல்" என்றதன் காரணம் என்ன? இவன் திருவதாரம் செய்தது மதுராவில் என்பதாலும், அங்கிருந்து புறப்பட்டு இங்கு வந்து சேர்ந்தான் என்பதாலும் ஆகும். எங்கு சென்றபோதிலும் அங்கு நான்கு மூங்கில்களை வளைத்துக் கட்டி, மனை அமைத்துத் தங்குவர் என்பதால் "மனைசேர் ஆயர்" என்று ஆயர்களுக்கு விசேஷமாக உரைக்கப்பட்டது. (மாமாயனே) - இப்படியாக உள்ள ஆயர்களின் வம்சத்தில் வந்து பிறந்து, அவர்கள் கைகளால் தீண்டப்பட்ட வெண்ணெய் என்பதையே தனக்கு உயிர் வாழ்வதற்கு ஏற்ற பொருளாகக் கொண்டான்; அதனையும் அவர்கள் அறியாமல் களவு செய்து உண்டான். அத்தகைய களவு என்பது பூர்த்தியாகாமல், திருடிய கையும் உண்ட வாயுமாக அகப்பட்டுக் கொண்டு, அவர்களால் கட்டுப்பட்டு, அவர்களிடம் அடி வாங்கியபடி நிற்கிறான். இப்படி இவன் எளிமையாக நின்றதன் காரணம் என்ன என்றால், (மாதவா) என்கிறார். அதாவது பெரியபிராட்டியின் சேர்த்தி காரணமாகவே ஆகும். இதன் மூலம் க்ருஷ்ணனின் விசேஷம் கூறினார்.

வ்யாக்யானம் - (சினையேய் இத்யாதி) மஹாராஜரை விச்வஸிப்பித்துக் கார்யம் செய்தபடி; சினையென்று பணை; ஏய்கை - நெருக்குகையாய், பணைகளொடு பணைகள் நெருங்கித் தழைத்து, நினைத்தபடி இலக்குக்குறிக்கவொண்ணாதபடி நின்ற மராமரங்கள் ஏழையும் எய்தவனே! இத்தால் - ஆச்ரிதர் தன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே, சங்கித்தால் சங்காநிராகரணம் பண்ணி ரக்ஷிக்குமவன் என்றபடி. (சிரீதரா) மராமரங்கள் எய்கைக்கு இலக்குக்குறித்து நின்றபோதை வீரலக்ஷ்மியைச் சொல்லுகிறது. (இனையாய்) ஏவம்விதமான குண சேஷ்டிதங்களை உடையவனே! (இனைய பெயரியனாய்) குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகங்களான திருநாமங்களை உடையவனே! (என்று நைவன்) "காணவேணும், கேட்கவேணும்" என்னமாட்டதே நையாநின்றேன். (அடியேனே) ஆருடைமை அழிகிறது? உடையவர்கள் தங்கள் வஸ்துவை வேணுமாகில் நோக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள் என்கிறார். இது ஏதேனும் ஸ்வதந்ர வஸ்துவாய்ப்படுகிறதோ? பிறர்க்கு உரித்தாய் அழிகிறதோ? உன்னால் ரக்ஷிக்கவொண்ணாமே அழிகிறதோ? என்னால் ரக்ஷிக்கலாய் அழிகிறதோ?

விளக்கம் - (சினையேய் இத்யாதி) - சுகீவனுக்கு நம்பிக்கை உண்டாகும்படியாகச் செய்த செயல். சினை என்றால் பணை, அதாவது கிளை. ஏய்கை என்றால் நெருங்கியபடி. கிளைகளுக்குக் கிளைகளாகப் புணர்ந்து நின்ற மரங்கள். எப்படிக்குறி வைத்து எய்தாலும், அந்தக் குறிக்குத் தப்பிவிடக்கூடியபடி நின்ற எழு மரங்களையும் எய்தவன் என்கிறார். இப்படியாக இவன் செய்வது ஏன்? இவனது அடியார்கள், “இவன் நம்மைக் காப்பாற்றுவானோ, கைவிடுவானோ” என்று தன் மீது சந்தேகம் கொண்டால், அத்தகைய சந்தேகத்தை உடனேயே தீர்த்துவைக்கும் விதமாகச் செயல்கள் செய்து காப்பவன் என்று கருத்து. (சிரீதரா) – மராமரங்கள் ஏழினையும் எய்தபோது ஏற்பட்ட வீரலக்ஷ்மியின் சேர்த்தியை உரைக்கிறார். (இனைய பெயரியனாய்) இப்படியாகப் பலவிதமான குணங்கள் நிறைந்த உனது அந்தக் குணங்கள் வெளிப்படும்படியான திருநாமங்கள் உடையவனே! (என்று நைவன்) – “செயல்களைக் காணவேண்டும், திருக்கல்யாண குணங்கள் பற்றிக் கேட்கவேண்டும்” என்று கூறவேண்டியது இருக்க, எனது பாவ வினைகளின் காரணமாக கரைந்து நிற்கிறேனே! (அடியேனே) - யாருடைய சொத்து இப்படி அழிகிறது? உன்னுடையது அல்லவோ? தங்களுடைய உடைமை பறி போகப் போகிறது என்றால், அந்த உடைமையின் உரிமையாளர்கள் பதறிவிட்டுப்போகின்றனர் என்கிறார். இப்படியாக உள்ள உயிர்கள் ஏன் அழிகின்றன - தாங்கள் சுதந்திரமானவர்கள் என்ற எண்ணத்தால் அழிகிறதா? ஸர்வேச்வரன் அன்றி மற்றவர்களுக்கு அடிமை என்று எண்ணுவதால் அழிகிறதா? நீ வந்து காக்கவில்லை என்பதால் அழிகிறதா? தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்ள முயல்வதால் அழிகிறதா?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 35)

33. அருளார் திருச்சக்கரத்தாலகல் விசும்பும் நிலமும்

இருளார் வினைகெடச்செங்கோல்தடாவுதிர், ஈங்கோர்பெண்பால்
பொருளோவெனுமிகழ்வோவிவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணோ
தெருளோமரவணையீர், இவள் மாமை சிதைக்கின்றதே.

பொருள் - ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாகக் கொண்டவனே! பரந்து விரிந்த ஆகாயம், இந்தப் பூமி ஆகிய அனைத்திலும் அறியாமை காரணமாக இயற்றப்படுகின்ற பாவங்கள் அனைத்தும் விலகி ஓடும்படியாக, உன்னுடைய சீர்மை நிறைந்த ஆட்சியை, உனது க்ருபை நிறைந்த சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டு நீ நடத்தியபடி உள்ளாய். இப்படி உள்ளபோது இந்த நாயகியின் அழகான நிறம் அழிந்தபடியே உள்ளது. இதன் காரணம் - இந்த விபூதிகளில் பெண் என்பதும் ஒரு வஸ்துவோ என்று நீ தாழ்வாக எண்ணுவதாலா? அல்லது நமது ஆட்சி போன்றவற்றுக்கு வெளியே இவள் உள்ளாள் என்று நீ எண்ணுவதாலா? இவற்றை நாங்கள் அறியவில்லையே!

அவதாரிகை - நாலுமூலையும் மேகங்கள் வந்து பரந்து மேகதர்சநத்திலே பெண்பிள்ளை மோஹித்துக்கிடக்க, இவள் மோஹத்தைக் கண்ட திருத்தாயார் "மேகோதயஸ் ஸாகர ஸந்நிவ்ருத்தி:", "பீஷாஸ்மாத்வாத: பவதே பீஷோதேதி ஸூர்ய:" என்னும்படியாலே பதார்த்தங்கள் தன்கார்யத்துக்கு

அவ்வருகுபோகாதபடி நிர்வஹிக்கிறது தன்னாஜ்ஞையாலேயன்றோ? இவ்வளவில் இவளைப் பரிஹரிக்கையரிதோ? வென்று கூப்பிடுகிறாள்.

விளக்கம் - நான்கு திசைகளிலும் மேகங்கள் சூழ்ந்து கொண்டு நின்றன. இவற்றைப் பார்த்த நாயகி செய்வது அறியாமல் மயங்கியபடி நின்றாள். இவளது இந்த நிலையைக் கண்ட அவளது தாயார் தனது மனதில், “தைத்திரீயத்தில் - பீஷாஸ்மாத்வாத: பவதே பீஷோதேதி ஸூர்ய: - இவனுக்கு பயந்த காரணத்தினால்தான் காற்று வீசுகிறது, சூரியன் உதிக்கிறது - என்று கூறப்பட்டது போன்று, அனைத்து வஸ்துக்களையும் நியமிப்பது அவன் அல்லவோ? இங்குள்ள அனைத்தும் தங்களது செயல்பாடுகள் என்று சுதந்திரமாக எங்கும் எதனையும் செய்ய விடாதபடி நிர்வாகம் செய்வது அவனது ஆணையால் அல்லவோ?”, என்று எண்ணினாள். இத்தனையும் இவனிடம் உள்ளபோது இவளைக் காப்பது என்பது இவனுக்கு அரிதோ என்று வியந்து அவனை அழைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (அருளார் திருச்சக்கரத்தால்) க்ருபையாலே பூர்ணமாயிருக்கிறபடி. ஸர்வேச்வரன் அருள் மறுத்தபோதும் அருள்கூடு பூரித்திறேயிருக்கிறது. பிராட்டி அருள் மறுத்தாலும் மாறாதேயிறேயிருப்பது ஆழ்வானருள், மடுவருகிலுற்றுப்போலே. அம்பரீஷ சக்ரவர்த்திக்கு தூர்வாஸர் வந்தபோது ஜயித்துக் கொடுத்தபடியை நினைப்பது. ஆழ்வானை ஆச்ரயித்தார்க்கெதிரிகளில்லையா யிருக்கிறபடியையும், ஆழ்வான் எதிரியாய்ப் பகைத்துபோது அவர்களுக்கெம் பெருமானேறிட்டுக் கொண்டு நோக்குமத்தனையல்லது மற்றும் புகலில்லையா யிருந்தபடியையுஞ் சொல்லிற்று. (அருளார்) அருள் ஆச்ரயத்துக்கு நிரூபகம். ப்ரதிபக்ஷத்தைத் துணிக்குமென்று சொல்லா நிற்கச்செய்தே நிரூபகம் மென்னுபடி யெங்ஙனேயென்னில்; அதுவும் ஹித ரூபமாகையாலே. (திருச்சக்கரத்தால்) ஸர்வேச்வரனை ஸர்வேச்வரனாக்குகிறது கையுந்திருவாழியுமாயிருக்கிற விருப்பிறே. ஈச்வரனுக்கு லக்ஷ்மிஸம்பந்தம்போலேயிறே திருவாழியும். (அகல்விசும்பித்யாதி) உபய விபூதியிலுண்டான அஜ்ஞாநாவஹாமான பாபம் போம்படி திருவாழியினுடைய தேஜஸ்ஸாகிற செங்கோலாலே நிர்வஹியா நின்றீர். (அகல்விசும்பு) ”த்ரிபா தஸ்யா ம்ருதந்திவி” என்று முக்கூறாகை. அங்குத்தைக் கஜ்ஞாநம் போக்குகையாவதென்னென்னில், கையுந் திருவாழியுமாயிருக்கிற இருப்பை விச்லேஷிக்கிற செய்வதென்னென்று விஷய வைலக்ஷணயத்தாலே அதிசங்கை

பண்ணினால் அந்த அதிசங்கையைத் தவிர்த்துக் கொடுக்கை. சங்கையாகிலு முள்ளது, பரிஹாரமும் வேணும். இங்குள்ளது ப்ரத்வம்ஸாபாவம்; அங்குள்ளது ப்ராக்பாவம்.

விளக்கம் - (அருளார் திருச்சக்கரத்தால்) - பரிபூர்ணமான க்ருபையுடன் உள்ள சக்ரத்தாழ்வான். ஸர்வேச்வரனே க்ருபை செய்வதை மறுத்து நின்றாலும் தன்னிடம் க்ருபை நிரம்ப நிற்பான். பெரியபிராட்டியே க்ருபை செய்ய மறுத்தாலும், தன்னுடைய க்ருபை ஸ்வபாவம் மாறாத சக்கரத்தாழ்வான். இங்கு ஒரு கேள்வி எழக்கூடும். பெரியபிராட்டி க்ருபை என்பதையே தனது ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவள், அப்படி உள்ளபோது சக்கரத்தாழ்வானுக்குப் பூர்ணமான க்ருபை உண்டு என்பது எப்படி? அதாவது ஸர்வேச்வரனின் தர்மபத்தினியாக உள்ளதால் அவன் எண்ணுவது எதுவாக இருந்தாலும், தான் அதனை ஏற்றுக் கொண்டு பெரியபிராட்டி நிற்கிறாள்; ஆனால் சக்கரத்தாழ்வானோ தன்னை ஒருவர் நினைத்தால், அவருக்குத் தானாகவே உதவி செய்யவல்ல க்ருபை கொண்ட சுதந்திரம் மிக்கவன் என்று கருத்து. “மடுவருகிலுற்றுப்போலே” என்றால் என்ன? ஸர்வேச்வரன் தனது சுதந்திரம் காரணமாக ஏதோ ஒருவனுக்கு உதவுவதில்லை என்று முடிவு செய்கிறான் என்று வைப்போம்; அவனது இந்தச் சிந்தனை காரணமாகப் பெரியபிராட்டியும் தனது க்ருபையைச் சற்று நிறுத்தக்கூடும்; ஆனாலும் சக்கரத்தாழ்வான் அருகில் நின்று காத்தபடி இருப்பான் என்று கருத்து. இப்படி சக்கரத்தாழ்வான் உதவிய நிகழ்வு உண்டா என்ற கேள்விக்கு அம்பரீஷன் சரிதத்தில் உள்ள நிகழ்வைக் காட்டுகிறார். அம்பரீஷன் என்ற அரசன் பரமபாகவதன் என்பதால் ஏகாதசி விரதத்தை எப்போதும் விடாமல் அநுஷ்டித்தபடி வந்தான். இதனைக் கெடுக்கவேண்டும் என்ற விபரீதமான எண்ணத்துடன் த்வாதஸி அன்று தூர்வாஸ மஹரிஷி அங்கு வந்து “பாரணை செய்யவேண்டும்”, என்றார். இதனை ஏற்ற அரசன் தான் பாரணை செய்யாமல் காத்திருந்தான். அதனைத் தொடர்ந்து நீராடி வருவதாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றவர் நீண்ட நேரம் ஆன பின்னரும் திரும்பவில்லை. பாரணை முடியும் நேரம் வந்துவிட்டதால் தனது விரதத்திற்குப் பங்கம் உண்டாகிவிடும் என்று எண்ணிய அம்பரீஷன், பகவானுக்குத் திருவாராதனம் செய்து விட்டு, அந்த தீர்த்தத்தை மட்டும் சிறிது உட்கொண்டு பாரணையை முடித்தான். அப்போது அங்கு வந்து இதனை அறிந்த தூர்வாஸர் கோபம் கொள்ள அவரிடம் அம்பரீசன், “நான் தீர்த்தம் மட்டுமே உட்கொண்டேன், உணவு ஏதும் நான் தொட்ட மீத உணவாக இல்லை. ஆகவே அதனை நீவிர் ஏற்பீர்”, என்று விண்ணப்பித்தான். இதனை ஏற்காத தூர்வாஸர் சாபம் கொடுக்க முனைந்தபோது, அம்பரீஷன் தனது மனதில் சக்கரத்தாழ்வானை

எண்ணினான். உடனே அங்கு வந்த சக்கரத்தாழ்வான் தூர்வாஸரைத் துரத்த, அவர் நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைவரிடமும் பாதுகாப்பு கேட்க ஓடினார். அவர்கள் அனைவரும், “எங்களால் காக்க இயலாது”, என்றனர். இறுதியாக அவர் ஸர்வேச்வரனிடம் வந்தார். அவரிடம் ஸர்வேச்வரன், “நான் எனது அடியார்களுக்கு வசப்பட்டவன், ஆகவே என்னால் உமக்கு உதவ இயலாது. நீவீர் அம்பரீஷனிடமே சென்று சரணம் புகுவீர்”, என்றான். தூர்வாஸரும் அப்படியே செய்ய, உடனே அம்பரீஷன் சக்கரத்தாழ்வானைத் துதிக்க, அவனும் மனம் இரங்கினான். ஆக சக்கரத்தாழ்வானை அண்டி நிற்பவர்களுக்கு எதிரிகள் யாரும் இல்லை என்னும்படி ஆகிறது. ஆனால் சக்கரத்தாழ்வான் யாரையாவது எதிரியாகப் பார்க்கும்போது அவர்களுக்கு ஸர்வேச்வரன் அல்லாத வேறு புகலிடம் இல்லை. இதற்கு ஸுமுகன் என்பவன் பற்றிய நிகழ்வை அரும்பத உரை காண்பிக்கிறது. இந்த்ரனின் தேர்ப்பாகன் தனது மகளுக்குத் தகுந்த வரன் ஒன்றைத் தேடும்போது பாதாளலோகத்தில் இருந்த ஸுமுகன் என்ற நாககுமாரனைக் காண்கிறான். ஆனால் அவனையும் அவனது தந்தையையும் கருடன் ஒரு மாதத்திற்குள் அழித்துவிடுவது என்று சபதம் பூண்டிருப்பதை எண்ணி வருந்தியபடி இந்த்ரனிடம் உரைத்தான். இந்த்ரனும், ஸுமுகனுக்கு அமிர்தம் அளித்து காப்பாற்றிவிடலாம் என்று கூற, இதனைக் கேள்விப்பட்ட கருடன் ஸுமுகனைத் துரத்தத் தொடங்கினான். ஸுமுகன் ஓடிச்சென்று ஸர்வேச்வரனிடம் சரணம் புகுந்தான். ஸ்ரீமந்நாராயணன் அவனுக்கு அபயம் அளித்து, கருடனைத் தடுத்தான். மேலும் அந்த ஸுமுகனைக் கருடனின் தோளில் வைத்துவிட்டு, “இனி இவனைக் காப்பது உனது பொறுப்பு”, என்றான். இதனை இங்கே ஒப்பு நோக்குக. (அருளார்) – அருள் என்பது தன்னை அண்டி நிற்பவர்களைக் காப்பாற்றுதல் என்ற செயலின் நிரூபகம் ஆகும். விரோதம் செய்பவர்களைத் தடுக்கும் என்று உரைக்காமல் இவ்விதம் ஏன் கூறவேண்டும்? காரணம் - இரண்டுமே நன்மை பயக்கும் செயல் என்பதால் அகும். (திருச்சக்கரத்தால்) - ஸர்வேச்வரனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனை “இவனே ஸர்வேச்வரன்” என்று உணர்த்துவது எது என்றால் அவன் தனது திருக்கரத்தில் எப்போதும் சக்கரத்தை உடையதாலேயே ஆகும். பெரியபிராட்டியின் தொடர்பு ஸர்வேச்வரனுக்கு எத்தனை முக்கியமோ அது போன்றே ஸர்வேச்வரனுக்குச் சக்கரத்தாழ்வானின் ஸம்பந்தமும் உள்ளது. இதனால்தான் சக்கரம் என்று உரைக்காமல் “திருச்சக்கரம்” என்று “திரு” அடைமொழி இட்டார். அதாவது ஐச்வர்யத்தை மறைமுகமாக உணர்த்துகிறார்.

(அகல்விசும்பித்யாதி) - இந்த உலகங்களில் அறியாமை காரணமாகப் பாவங்கள் ஏற்படுகின்றன; அந்தப் பாவங்கள் அழிந்து போகும்படியாக, திருச்சக்கரத்தாழ்வானின் தேஜஸ் என்பதையே உனது செங்கோலாக வைத்துக்கொண்டு அனைத்தையும் ஆள்கிறாய். (அகல்விசும்பு) புருஷஸூக்தம் - த்ரிபா தஸ்யா ம்ருதந்திவி - இவனது மூன்று பாகம் பரமபதத்தில் உள்ளது என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இவன் உள்ள இடமான பரமபதத்தில் அறியாமை எவ்விதம் ஏற்படும்? [இந்தச் சந்தேகம் ஏன் எழுகிறது என்றால் மேலே வ்யாக்யானத்தில் - உபய விபூதியிலுண்டான அஜ்ஞாநா - என்பதால் ஆகும்]. அதாவது அங்குள்ளவர்களுக்கு என்ன அஜ்ஞானம், என்ன சந்தேகம் உள்ளது என்றால் - எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ள இவனது காட்சிக்கு ஒரு நொடி தடை ஏற்பட்டால் கூட என்ன ஆகும் - என்பதே ஆகும். அங்குள்ளவர்களைத் தனது திருக்கரமும், அதில் உள்ள சக்கரமும் என்று அழகைக் காட்டி ரக்ஷிக்கிறான்; இங்குள்ள அடியார்களின் விரோதிகளை இரு துண்டமாகச் சக்கரம் கொண்டு வெட்டி ரக்ஷிக்கிறான். முந்தையது ப்ராகபாவம், பிந்தையது ப்ரத்வம்ஸாபாவம் என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (ஈங்கோர் பெண்பாலித்யாதி) அபலை - அநந்யகதியென்றோ? அன்றிக்கே, உபயவிபூதிக்கும் புறம்பென்றோ? உமக்குச் சக்தியில்லையென்றோ? உமக்கஜ்ஞாநாசக்திகளை யேறிட்டுக் கொள்ளப்பார்க்கிறீரோ; விபூதிக்குப் புறம்பென்றீராகில் அஜ்ஞராவுதீர்; உமக்கு ரக்ஷிக்கப்போகாதென்றீராகில் அசக்தராவுதீர். “ஸாஹம் கேச க்ரஹம் ப்ராப்தா த்வயி ஜீவத்ய ப்ரபோ” நீர் ப்ரபுவாகையும் உம்மைப் பற்றினவள் பரிபவத்துக்குமொரு சேர்த்தி கண்டிலோமீ. (தெருளோம்) அறிகிறிலோம். (அரவணையீர்) உகப்பார்க்குடம்பு கொடோமென்னும் ப்ரதிஜ்ஞை கண்டிலோமிநே. இவள் தரைக்கிடை கிடக்க உமக்குப் படுக்கை பொருந்துவதே! படுக்கைக்குமேல் விரி வேண்டாவோ? படுக்கையிற் கிடப்பார்க்குத் தனிக்கிடை யமையுமோ? (இவள் மாமை) பெறுதற்கரியமாமை. நாம் ஸர்வஸ்ரஷ்டாவா யிருந்தோம், இன்னம் பண்ணிக் கொள்ளுகிறோமென்றிருக்கிறீரோ? அவன்தான் கைதொட்டழிக்கிறானென்று தோற்றியிருந்தபடி. “ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்” என்னுமதுவும் தப்பிற்றினே. இவன்தானே கைதொட்டழிக்கிறானென்று சொல்லலாம்படி இவனோட்டை ப்ராப்தியைத் திருத்தாயாருணர்ந்தபடி. ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் வாங்காத தாய் தள்ளினா ளென்னுமோபாதி ரக்ஷகனானவன் ரக்ஷியாதொழிந்தால்

அவ்வளவுஞ் சொல்லலாமிறே. “இவள் படியையும் பார்த்து அவன் படியையும் பார்த்தால் பேற்றுக்குக் கண்ணழிவில்லை யாயிருந்தது. இவ்வளவாகக் கண்ணழிவற்ற பின்பும் வரவு தாழ்த்தபடியாலே இதென்னாய் முடியக்கடவதோ” என்று திருத்தாயார் சோகிக்கிறாள்.

விளக்கம் - (ஈங்கோர் பெண்பாலித்யாதி) - அபலைப்பெண், இவள் வேறு கதியற்றவள் என்பதால் எங்கே செல்லப்போகிறாள், மெதுவாகச் சென்று உதவிக்கொள்ளலாம் என்று உள்ளாயோ? இவள் இரண்டு விபூதிகளிலும் அடங்காதவள் என்று உள்ளாயோ? உனக்கு இவளைக் காப்பாற்றக்கூடிய திறன் இல்லை என்று உள்ளாயோ? உனக்கு இவளைப் பற்றி ஏதும் தெரியாது என்று உள்ளாயோ? உனக்கு அசக்தி உள்ளது என்று காண்பித்துக்கொண்டு இவளை ஒதுக்கப் பார்க்கிறாயோ? இந்த விபூதிக்கு இவள் அடங்கியவள் அல்லள் என்று கூறினால் நீ ஏதும் அறியாதவன் ஆகிறாய்; இவளைக் காப்பாற்ற இயலாது என்றால் நீ சக்தி அற்றவன் ஆகிறாய் என்று வெறுப்புடன் கூறுகிறார். இவ்விதம் இவளை வெறுத்தவர்கள் உண்டோ என்றால், மஹாபாரதத்தில் உள்ள நிகழ்வைக் காண்பிக்கிறார். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (70-43) - ஸாஹம் கேச க்ரஹம் ப்ராப்தா த்வயி ஜீவத்ய ப்ரபோ - இங்குள்ள ஏதும் தஞ்சம் இல்லை என்று உணர்ந்தவளாக நீயே எனக்கு ரக்ஷகன் என்றிருக்கிற நான், எனது விரோதிகள் வந்து எனது தலைமுடியைப் பற்றி இழுக்கின்ற நிலையை அடைந்தேன்; உன்னுடைய சக்திக்கும், எனது அபல நிலைக்கும் எந்தவிதமான சேர்த்தியும் இல்லாமல் போனதே! உன்னுடைய புருஷோத்தம தன்மைக்கும், நான் இவ்விதம் துன்பம் அடைவதற்கும் என்ன தொடர்பு உள்ளது? - என்றது காண்க. அதாவது இங்கு உரைக்கப்படுவது என்னவென்றால்: தாயார் அவனிடம், “நீ அனைத்திற்கும் ப்ரபுவாக உள்ள தன்மைக்கும், உன்னை அடைந்த இவள் படும்பாட்டிற்கும் எந்தவிதமான தொடர்பையும் என்னால் காண இயலவில்லையே!”, என்பதாகும். [ஈட்டில் உள்ள வ்யாக்யானம்: த்ரௌபதி “ரக்ஷமாம் சரணாகதாம், சங்கசக்ர கதாபாணே” என்பது போன்று இவள் “அழகார் திருச்சக்கரத்தால்” என்று புலப்புகிறாள்]. (தெருளோம்) - இது போன்ற நிலை ஏன் என்று அறியோம். (அரவணையீர்) - உம்மை விரும்புவவர்களுக்கு நீ உனது திருமேனியை அளிக்காமல் இருப்பதில்லையே! இதோ ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ளதே அதற்குச் சான்றாகிறது. “என்னை விரும்பியவர்களுக்கு, என்னை அளிக்கமாட்டேன்”, என்ற நிலையை உம்மிடம் நாங்கள் கண்டதில்லை. இவள் தரை மீது வருத்தம் கொண்டபடி கிடக்கும்போது உனக்கு இந்தப் படுக்கை

எவ்விதம் ஏற்புடையதாக உள்ளது? படுக்கையில் படுக்கும்போது தனியே படுத்தால் என்ன இன்பம் அமையும்? (இவள் மாமை) - கிடைப்பதற்கு மிகவும் அரிதான நிறம் கொண்டவள். “இவள் அப்படியே அழிந்து போனால்தான் நமக்கு என்ன ஆகிப்போகிறது? தாதா யதா பூர்வம் - என்று தைத்திரீயம் கூறுவது போன்றும், சேதன அசேதனங்கள் அழிந்தால் மீண்டும் உண்டாக்குவது போன்றும் இவளையும் மீண்டும் உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம், நாம்தான் அனைத்தையும் படைப்பவன் ஆயயிற்றே”, என்று எண்ணியுள்ளாயோ? ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் - அனைத்திற்கும் நன்மையைச் செய்தபடி - என்றுள்ள உன்னுடைய தன்மை இவள் விஷயத்தில் மாறியதே! கிணற்றிலே விழப்போகும் குழந்தையைத் தடுக்காத தாயை “இவள் தள்ளிவிட்டாள்” என்று உரைப்பது போன்று, நீயே இவளை அழித்துவிட்டாய் என்று அல்லவோ உன்னைப் பற்றி அனைவரும் உரைப்பார்கள். இவள் நிலையையும், அவன் நிலையையும் காணும்போது அடையப்போகும் பேற்றுக்குப் பெரும் தடை ஏதும் இல்லை என்றே தோன்றுகிறது. இப்படியாகத் தடையில்லாதபோது அவன் வருகை என்பது இத்தனை தாமதமாக உள்ளதைக் காணும்போது என்ன ஆகப்போகிறதோ - என்று தாயார் அச்சம் கொண்டு துன்பம் அடைகிறாள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்